

vilde søge den Udvei, vil det maaske endda ikke blive saa ganske let for dem, men som sagt, selv om det kan blive lidt vanskeligt for dem, er det jo ikke Andet, der rammer dem igjennem denne Lov, end hvad der rammer dem, som have andre Ting at skulle sælge eller anbringe, de maa finde sig i Vanskelighederne. Smidlertid mener jeg, at vi i den glade Stemning, hvori vi nu ere, kunde bevilge en ganske lille Smule for at hjælpe paa de trængende Mennesker, som skulle nyde godt af Stiftelsen. Det er jo kun en ren Ubethdelighed, der her er Tale om. Selv om vi vilde tage det højeste Beløb, det kan blive, vil det kun i Løbet af 2 Aar udgjøre 160,000 Kr., eller med andre Ord kun saameget, som vi selv tjene i $\frac{1}{4}$ Aar. Den Fortjeneste, Staten vil faae, er 640,000 Kr. for hvert Aar; en Fjerdedel deraf eller kun 3 Maaneders Fortjeneste er det, vi bede om som Maximum, og maaske vil det blive meget Mindre. Jeg tillader mig derfor at anbefale denne lille Sag til Thingets Velvillie og beder om, at man ikke vil tage det saa naie ved denne Løslighed, men give dette Beløb til de fattige Mennesker, som kunne trænge dertil.

Alberti: I det jeg melder mig som en Modstander af det foreliggende Lovforslag, saa maa jeg med Hensyn til den afgivne Udvalgsbetænkning erklære, at jeg er meget tilfreds med de faktiskke Oplysninger, som ere fremkomne derigjennem om Forhandlingerne mellem Finantsministeren og det Konsortium, der vil iværksætte denne Lov. Men jeg havde tillige ønsket, at det talrige Udvalg havde givet en Motivering af sin Indstilling om Lovens Vedtagelse, men dette er nu ikke sket, og hvad den ærede Ordførers Bemærkninger angaar, da mener jeg, at hans ene Betragtning, den nemlig, at det er uheldigt, at Statspapirer staa i Parikurs, er en theoretiserende Betragtning, som intet har at bethde i Livet; thi Børserne tage ikke Hensyn til, om det er godt eller slet, om et Papir staa der eller der, det afhænger aldeles af de foreliggende Omstændigheder, og naar det ærede Udvalg vil støtte Lovens Vedtagelse der paa, saa siger jeg, at det er et Moment, som intet Udvalg kan støtte en Lovs Vedtagelse paa. Det er nemlig uvist, hvorledes det stiller sig. Om 97 $\frac{1}{2}$ er en passende Kurs for danske Statsgjældsobligationer til 3 $\frac{1}{2}$ pCt., skal jeg lade staa hen, og det er heller ikke derpaa, at Lovens Betydning kommer an. Jeg tror, at turde hævde lige overfor den ærede Ordfører, at Meningen med Omsætningen slet ikke er, at Konsortiet vil sælge Obligationerne til 97 $\frac{1}{2}$. Jeg tror, at Konsortiet vistnok vil

gaa op til den højest mulige Pris. Jeg tvivler aldeles ikke om, at Nationalbankens Direktion har gjort Forslaget i et patriotisk Siemed for at gaabe de danske Finantser, men at alle de øvrige Medlemmer af Konsortiet lige til Gleichrøder i Berlin og de øvrige Hamborg- og Berlinerbankierer skulde have nogen Interesse for den danske Statskasse betvivler jeg høilig.

Jeg kommer nu til at omtale det Hjælpe middel, hvormed man forsøger at gjøre denne Lov populær, og hvormed den store Del af dem, der nu ville stemme for den, komme til at forsvare sig lige overfor deres Valgkreds, for saa vidt denne Sag kommer for. Man har fra alle Ordførerne for Loven, fra de ministerielle Blade, fra Ministeren og selv fra de oppositionelle Blade og Rigsdagsmænd hørt den Paaastand fremsat atter og atter, at Konverteringen til 3 $\frac{1}{2}$ pCt. af den danske Statsgjælds Papirer skulde have Indflydelse paa Jorrentningen af Prioriteter i faste Eiendomme og derved bringe Rentefoden fra dens nuværende overdrevne Høide ned til en rimeligere Stilling og endog skaffe Eiendomsbesidderne højere Priser for deres Eiendomme. Det er navnlig udtalt aldeles bestemt som Argument for Loven i den Skrivelse, der er trykt i Udvalgsbetænkningen fra Nationalbanken til Ministeren, og Nationalbanken har en Betragtning til, nemlig at Rentefoden vil gaa op for andre Obligationer og saaledes skaffe Laantagerne i Kreditsforeningerne en heldigere Stilling til December Termin i Aar. Jeg vil tillade mig at drøfte disse Paaastande. Jeg anser dem for at være Byntemyster, der ere hængte paa Loven for at besmykke dens Vedtagelse af et oppositionelt Folketing til Fordel for et aristokratisk og ufolkeligt Ministerium. Det er min Opfattelse af disse Betragtninger, og det er paa denne Opfattelse, at jeg staa her som Lovens Modstander. Nu vil jeg forsøge paa at bevise, hvad jeg her mener med denne Paaastand.

Jeg erkjender, det siger jeg for at forebygge enhver Misforstaaelse, at Rigeligheden af Penge bevirker en lavere Rentefod og en højere Kurs. Men det, som jeg bestrider, det er, at den lavere Rentefod paa Børspapirer har nogen som helst Indflydelse paa Rentefoden af Prioritetslaan i faste Eiendomme. Jeg er en Praktiker, jeg har i 30 Aar under Kamp med Nationalliberale, Aristokrater, Høiremænd og den høitærede Finantsminister selv bestræbt mig for at holde Rentefoden nede paa 4 pCt. Jeg har haft det Held ved mine Meningsfællers Understøttelse paa den Maade at kunne anbringe 15 Millioner til 4 pCt. Rente, end-